

at Skrivelserne fra Ernæringsraadet ikke var til at hitte Rede i, den ene modsagde den anden, hvad der blev lavet den ene Dag blev forandret den anden. Dette er imidlertid en Sag fra i Fjor, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at det, Ernæringsraadet har foretaget sig med Hensyn til Brødkornet — jeg siger ikke, at det helt kunde undgaa — har været meget dyrt. Jeg tror, der kunde have været sparet adskilligt, hvis Sagen havde været grebet mere praktisk an, ogsaa hvad angaar Ordningen af Tørringen af vort Brødkorn. Jeg er sikker paa, at mange af dette Tings Medlemmer ikke er klare over, hvor meget hver Tønde Brødkorn i Virkeligheden kostede Staten i Fjor. Landbrugerne fik 26 Kr. pr. Tønde Brødkorn. De, der tog Forbehold, skulde levere Brødkornet allerede til December, det blev senere forandret til 1. Januar. Men det bevirkede, at Staten fik en Del Rug ind, som det var nødvendigt at tørre. Jeg tror, der kunde være sparet meget, hvis man havde ladet Landbrugerne beholde Rugen lidt længere, thi det havde da ikke været nødvendigt at udføre saa megen Tørring. Tørringen kostede Staten for hver Tønde Rug saadant noget som $7\frac{1}{2}$ Kr., det kostede 2 Kr. i Tørringsudgifter til Tørringsanstalten; Rugen svandt for ca. 2 Kr., der gik ca. 1 Kr. til Fragt — og jeg maa sige, at heller ikke med Hensyn til Fragten blev det grebet praktisk an, thi man kørte Landet rundt med Rugen og bragte den ikke altid til den nærmeste Tørringsanstalt —, i Oplagspenge til Statslagrene kostede den 1 Kr. 50 Øre, idet der beregnedes 75 Øre om Maanedene de to første Maaneder, og alle Statslagrene beholdt selv Rugen i de to første Maaneder, siden kostede det 50 Øre, saa skilte de sig af med den; i Oplagspenge for Rugen betaltes 10 Øre pr. Maaned, efter at den var tørret ude paa Tørringsanstalterne, og der var saadant noget som godt 50 Øre i Rentetab for Staten. Det kostede altsaa Staten 7 Kr. 42 Øre pr. Td. at faa Rugen tørret, og til at begynde med fik Staten kun 6 Kr. 35 Øre ind fra Møllerne, efter et Par Maaneders Forløb blev Prisen forhøjet til 7 Kr. 35 Øre, men ogsaa det var meget lidt. Jeg mener, at der kunde være sparet adskilligt her. Fra Ernæringsraadets Side er der givet Møllerne og Bagerne en vel rundelig Fortjeneste, det kan ikke hjælpe, at Staten leverer Rugen billigt, naar der gaar for meget til de mellemliggende Led, saaledes at Brødet

alligevel bliver dyrt, og der kunde sikkert være sparet adskillige Millioner, hvis Staten — og her er det Ernæringsraadet, som træder i Statens Sted — havde grebet det mere praktisk an.

Ogsaa med Hensyn til Kornloven i Aar bliver der begaaet Ting, der ikke er, som de skulde være. Nu er Ernæringsraadet blevet ophævet, men vi har saa faaet en Brødkorns-Administration, og det er sikkert heller ingen billig Administration. Jeg kender et Eksempel paa, at der nylig til denne Administration er antaget en ung Mand paa 20 Aar, som skal have sine 800 Kr. om Maaneden, altsaa 9 600 om Aaret. Vedkommende er ikke juridisk uddannet, og jeg anser det derfor for udelukket, at han kan være Fuldmægtig, han maa vist nøjes med at være Skriver, og det er jo en ret høj Løn for en Skriver. Jeg vil haabe, at denne Brødkornsadministration i Aar vil tage mere praktisk paa Tingene, og jeg vil haabe, at Kornloven i Aar ikke maa blive omgaaet paa den Maade, som jeg ved, det i alt for mange Tilfælde er sket tidligere. Der er allerede enkelte Tilfælde, hvor man omgaaer Kornloven, og hvor Fordelen ved den billige Majs, der skulde komme Landmændene til gode ved Ombytning, gaar i Købmændenes Lommer i Stedet. Der findes adskillige Eksempler paa, at Landmændene, naar de kommer til Købmanden, faar udbetalt 26 Kr., saa kan de, naar de kommer hjem til Sognet, til Kornnævnet, hæve de 4 Kr.; de siger til Købmanden: Vi vil hellere have Penge end Varer. Og det er meget forstaaeligt, thi de Varer, vi faar for Øjeblikket, er ikke sunde og friske Varer. Jeg har set Eksempler paa, at den Majs, der bliver tilbudt til Ombytning, er mere end halvraadden, og jeg forstaaer godt, at Folk hellere vil have Penge. De siger altsaa til Købmanden: Vi vil ikke have Majsen, du kan disponere over den, naar vi faar Pengene, og derved opnaar Købmanden at faa de 4 Kroners Godtgørelse ved den billigere Fragt, som Landmændene skulde have haft; disse Penge gaar i Købmandens Lomme, fordi Købmanden nu faar fri Handel med Majsen. Imidlertid betyder det nu ikke saa meget, at han saaledes faar den 4 Kr. billigere, da det i de sidste Dage er blevet oplyst, at der fra Amerika er indkøbt Majs, som tilbydes til Forbrugerne for 32 Kr. Det viser sig altsaa i Virkeligheden, at dette med de 4 Kroner ikke betyder saa meget, naar private Folk kan købe og hjemføre Majs til 32